

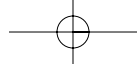
HOFFER ÁDÁM

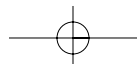
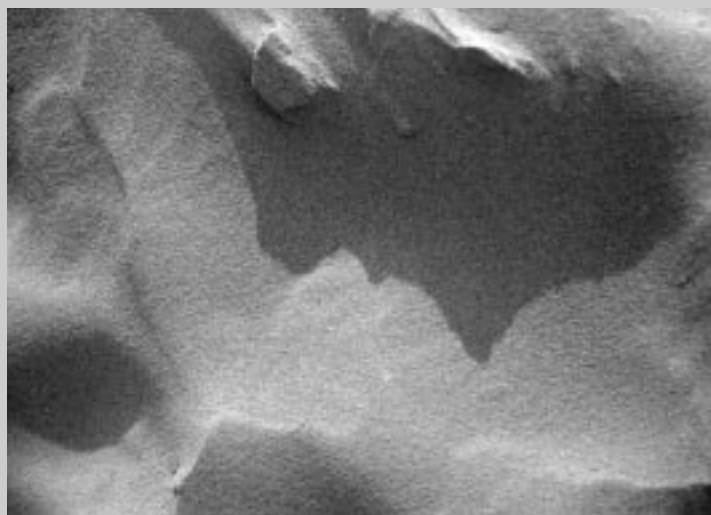
LÁZÁR EVELYN

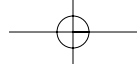
ABLAKA VISSZATÜKRÖZI ARCA MOZZANATÁT, SÍR.

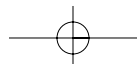

BECSEY KRISTÓF

BECSEY KRISTÓF

JÁSZKUTI GERGELY sejtelem a nap lenyugszik

lassan elsötétül a tükör elhalványul a falakon a Mickey Mouse minta ki-ki nyugalomban alszik a virág, a rét, a víz halai a Duna lágyan mossza medre partjait rajt' kövek gördülnek alá lágyan ringatózva új hullám támasztja a hídjaink falát, megremeg belé az ácsolt szerkezet

sima szellő vonul a városon lámpái felgyúlnak isteni fénnel világítani a poros, kihalt, kísérteties budai utcákat az utolsó villamos is elindul megfáradt emberek zötykölődnek a kihalt várossal szemezve egy asszony szatyorral, benne újságok, amivel takarózhat arrébb egy szakadt punk gyerek szundikál koncert után

körben él a tűz, sejtelmes fényei angyali hangokkal tisztáznak, s az ördögi illat lilára lakkozza a feketéllő fákat repülőgép zúg, teste rezeg, a pilóta kábán figyeli a műszereit, előtte felhő, mögötte egyre hosszabb árnyékot vet a felkelő Hold a távolból felsejlik egy új front, kéken cikáznak gyilkos villámok mennydörgés robaj zúgolódik a nádas a föld alól rejtélyes ördögfiókák trilláznak tanáruk a felhőkön ringatózik s fújja a taktust – leüti a hangot egy kutya ugatni kezd s mélyebb hangok töltikbe a nyári éj levegőjét új halál régi élet a Big Ben lassan elüti az éjfél az öreg kontinens halkán lélegzik be-ki be-ki s a városok a jövőbe kelnek

arccal előre fekszik a viláгурalom óceánon túli föld az ősi Pangea legfiatalabbja s most tőle retteg a világ

egynéhány hajó úszik célja felé delfinek sirlakok követik bűgva hajócsavar elkerüli az évezredes korallokat, s apró planktonok súgnak köszönetet, hogy otthonuk kíméletet nyert

az atmoszféra megmozdul: csapás érte ördögi ultraforró napszél hullámok bombázzák a mágneses tér úgy híven nyugalomát, kisebb kódarabot vonz magához, s a Terra éjszakai égboltján távoli fénypont izzik másodpercekig majd ismét körbefonódik a határtalan idő

új kráter tekintget a Hold égboltjára, s nézi a távoli kék bolygót friss seb még, por szállja keresztül a messzi nap bevonja fényével, amaz sugárzódik a végtelenbe

valahol egy nemlétező mégis halhatatlan világ-ból útra kél egy lélek – a kék bolygó irányába tart szeretetére és gondolataira nagy szükség van egy apró kis kárpátokbeli országban a lélek már nagy utat tett meg: azelőtt apró szubterrészecske volt valaha az idők kezdetén első élőlényként a Földön telepedett meg később szeder vált belőle, apró, lédús termését szende mackók fogyasztották fává változott hatalmas mammutfenyő az érintetlen Észak-Amerikában ágai a fény

felé törtek gyökerei megállíthatatlanul fúródtak az élet adó egészséges talajba árnyéka apró állatkák hálás otthona volt egykoron hajnalonként zúzmarás levelei csillogó jelekkel fényesítették meg a csendes erdőt

esztendőik ezrei eltélének s a fa szálegyenesen állta a nagy idők próbatételeit, viharokat, tüzeket, aszályt, s árvizeket lelke azonban nem eme létre teremtett mint jólelkű cselédlány, teltek napjai itt e Földön, megtalált s felnevelt egy beteg gyermeket lelke a lánynak ismét jobbat érdemelt most újra fejlődhet – hisz minden lélek erre törekszik a távoli Nirvána hívogató dalai csábítják s a lelkek egyre ékesednek a mi kis lelkünk már közel jár a célhoz tudja: minden akadályt le fog győzni, nehézségeit megoldja a természet szülötteként fog élni ismét nirvánában helye fenntartva örök boldogság lesz osztályrésze

a lélek továbbhaladt a Tejúton a Lófej-köd épp abrakolt az Androméda egy csillaga hamvába holt szupernovafénye csak száz és száz esztendő múltán ragyogtatja majd meg a boldog planéta égboltját

az Univerzum végtelen világában, hol értelmét veszi a tér és idő, egyenes sugár van születőben több-száz bolygó s csillag együttállásra készül nagy dolog ez hisz ilyenkor kivételes elmék születnek a létrejövő kozmikus egyenes irányt mutat az utazó léleknek a monolit megremeg előtűnik a fény a por szálldos a kozmikus hangok fényfüstöket nyelnek egy üstökös lassan elhagyja a Tejutat dombjain a meleg okán fel-forrósodott életrekelt víztömegek most újra évmillió sötétségbe kerülnek s megfagyva szemlélhetik a múltó világokat

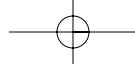
a Mars és a Jupiter közti kisbolygók közül most három összeütközött a robajt elnyelte a szubtér levegő nincs az űr sötétjében – hang se szállhat

együtt állnak a planéták a lélek útra talált

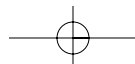
a tükör felsejlik a végtelenből Mickey Mouse ismét vigyorogni látszik a mályvaszín falon a Duna éled halai ívni indulnak a hidak istene ezüst kardjával lecsap a hullámok ördöge szüntelen erővel mossza a Sziget partjait

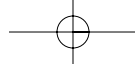
valahol egy budai kórházban felsír egy újszülött „gyönyörű kislány, kedves Éva, gratulálok!” a nő szívéből szakadt kisgyermekét ölelve boldogan tekint az a ablakokra, ahol a nap aranycsóvákat fest a jégvirágokra a lélek célba ért

a város felébredt új élet született a halott fényből fönix dalol – poraiból újjáéledt a kislány, a lélek nagy dolgokra született, a kórház párnái tollas álmod alszanak a hajnal eljövén új reményt varázsol halott szívekbe a nap felkel

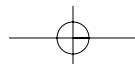
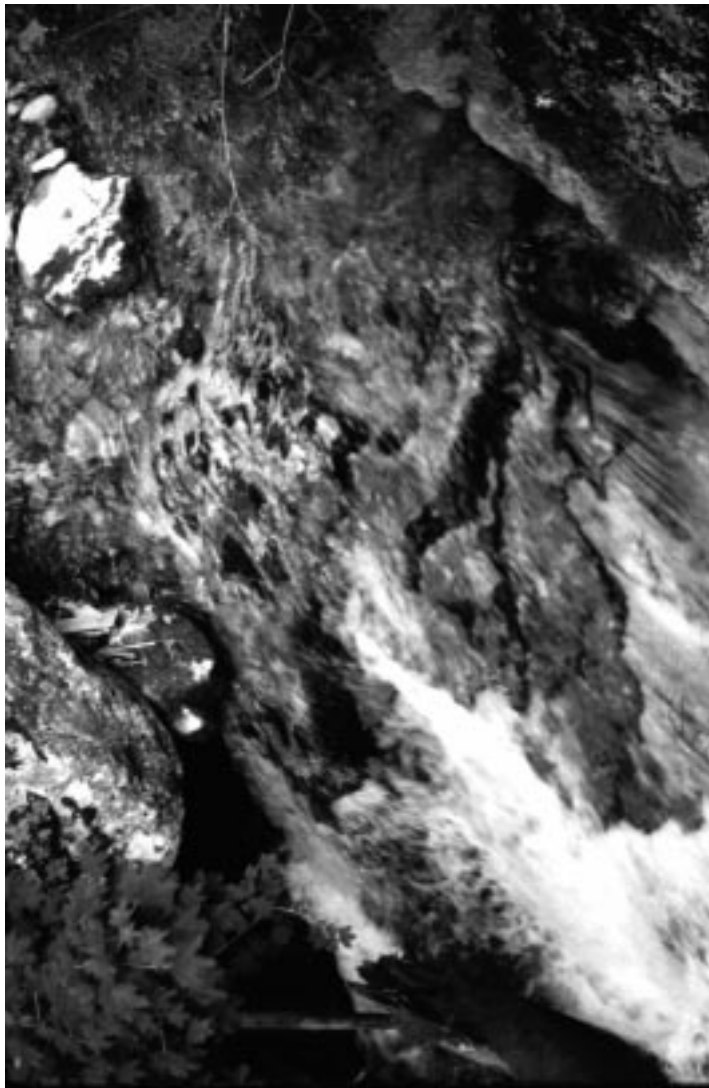

BOGNÁR BENEDEK

BOGNÁR BENEDEK

JÁSZKUTI GERGELY

Világrengető mázlee

Késő éjjel volt már. A csillagok fénylettek, a tücskök halkan ciripeltek, a madárcáák szelíden csiperészttek, s valahol enyhén búzlótt János bácsi budija.

Egy modern nagyváros felett szmog uralkodott. A távoli szemlélő számára az egész alanti világ az éjszakai nyugalom állapotában leledzett. Mázli, hogy nem megy közelebb, mert némileg érdekes dolgokat tapasztalhatott volna, legalábbis ezen az éjjelen.

Egy hosszú sugárút nyúlt el odalent. Gyönyörű magyar aszfalt, rajta angyali fehér csíkok. Egynéhány jelzőlámpicsek, egyik épp piros, másik épp zöld, a harmadik épp nem működik. Az utat kisebb-nagyobb házak, irodák szegélyezik. Egyeseknél még látszottak fények, pedig az idő már jócskán túljutott az éjfélén. Általános nyugalom, a sötét csendet eddig nem törte meg semmi. Eddig!

A Gellérthegy tetején egy fiú nézelődik. Gondolatai messze járnak, képzelete fenn száll már a csillagok nyomán. Nem is sejtí, hogy a távoli világ, hová magát képzelte, mily közel került hozzá hirtelen. Tudniillik, egy hatalmas idegen csillaghajó lépett a Kárpát-medence légtérébe. Álcázóberendezésének köszönhetően a budapesti légiirányítás figyelmét elkerülte érkezte. A fiú pedig hamarosan arra lett figyelmes, hogy a város fényei a Dunától kelet felé láncreakciószerűen kialszanak, s lassan elhal a madarak éneke is. A kocsik, villamosok és vonatok leálltak, az áram szinte megfagyott a vezetékekben.

Az érkező űrhajó a sötétségben lebegve lassan leereszkedett a Duna vizére. Kijáratá épp a Dunakorzó egyik kikötőjénél állapotodott meg. A fiú a hegyen álmélkodva figyelt, lába a földbe gyökerezett (bojtos gyökéretel).

A hajó ajtaja hirtelen feltárult. Bentről sejtelmes kék fény szűrődött ki, s halk zúgás hallatszott. Pár perccel később két alacsony kis földönkívüli tipegett elő. Alig voltak magasabbak egy méternél, fejük görögdiynyére emlékeztetett, csak kissé rücskösebb volt ama gyümölcsnél. Szemük átható zöld színű fényben úszott, ami csak fokozta esztétikai döbbenetkeltő képességüket, tekintve, hogy ezekből a szemekből öt darab is volt. Az idegenek nem lélegeztek, testük valószínűleg belső energiaelőállító szervezet volt. Két kar meredt elő a testükből, amelyek hosszabbak lehettek úgy egy arasznyival a testüknél. Lábaik száma a százat is meghaladta, olyan pókszerű járást kölcsönözve viselőjének.

A két kis lény gondolati úton kommunikált. Gondolataikat csak az a fiú értette, aki a Gellérthegyről időközben lelopakodott a hajó mellé, és egy kő mögé rejtőzve szemlélte az eseményeket, vagyis azt, hogy a két idegen elindult az egyik közeli épület felé.

Az épület egy hotel volt, rengeteg ablakkal, és üveggel. A lények álmélkodva álltak meg az ablaküvegek előtt. Tágra zárt szemekkel tapogatni kezdték az átlátszó anyagot, s izgatott hangokat hallattak: „Szent Temurella, mi lehet ez, nekünk ilyen nincs... szólj Amuraki Wertasqua Percernek, hogy világítsa át az aktív érzékelőkkel! Ilyen nekünk is kell, milyen fejlett lehet ez a világ! S a fejlettségüket jól titkolják!” – nézett az utcai szemétre a beszélő. Legalábbis valami ilyesmit gondolt a lény, a fiú így fordította magának.

Ekkor a lények átmentek az üvegen. A fiúnak leest az álla, s az beleütközött egy kőbe. Szitkozódva állt fel, s állát masszírozva közelebb araszolt a hajóhoz. Óvatosan bepillantott a szerkezetbe, szemait azonnal rabul ejtette az áttetsző zöld fény. Fülelt, de zaj nem hallatszott, ezért összeszedve minden bátorságát, belépett a hajóba.

A két lény, miután teljes lelki nyugalommal átmentek a hotel ablaküvegein, szemügyrevették a belső kialakítást. Szemeik lassan körbeforogtak, s csodás módon megvilágították átható zöld fényükkel az aulát. Az egyik hirtelen elindult a bárpult felé. Valahol egy író felröhögött: „Még szép, hogy egy UFO is először a pia felé indul, hehe!”

A másik idegen, késve bár, de követte őt a pult felé. Az pedig már javában szemlélte a mindenféle egzotikus alakokban pompázó, zölden csillogó kristálypoharakat. A rájuk vetülő gyönyörű szemfény a szivárvány ezernyi pompás színében fürödve adott új értelmet a földöntúli szépség fogalmának.

A lény lenyűgözve állt. Csodálata és megrökönyödése nőttön nőtt. Gyanú ébredezett benne, vajon az emberek valóban a galaxis söpredéke, s egyetlen méltó „jutalmuk” a teljes likvidálás? Hiszen akik ilyen gyönyörű dolgokat képesek alkotni, mint amilyen ez az anyag (az üveg!), akkor talán mégis van némi értékük a Galaktika számára.

A hátsó idegen észrevett egy apró emberalakot egy ajtóra ragasztva. Szemeit kimeresztette (figyelemre méltó látvány!), és döbbenetesen loholni kezdett ama nyílászáró felé. Odaérve szemlélgetni kezdte a fekete színű, alig egy arasznyi alakot, amelyet valakik az ajtóra erősítettek. Érdeklődve nézte azt a kerek, szürke kitüremkedést is körülbelül a fejével egymagasságban. Apró fogószervecskéivel megbirizgálta, erre az ajtó hirtelen kinyílt. A lény halálra váltan szökkent hátra, s reszketve hívta maga mellé társát. Az kíváncsian vizsgálgatni kezdte a helyiséget, amely a feltárult ajtó megett sötétlett. Szemei most ismét erősebb fényvel ragyogtak, s így már könnyebben kivehatték, hogy a helyiség két, kisebb

részre tagolódik. Az elülsőben egy érdekes, kagyló alakú, fehér tárgy volt a falra ragasztva. Felette egy olyan üveglap, amelyben a két lény észrevette saját magát. Azt a döbbenetet! Hol egymásra, hol az üvegre bámultak, fogószerveikkel tapogatták a tárgyat, amelyet az emberek így maguk között tükörnek szoktak nevezni. A lények ismét értesítették hajón maradt társukat, hogy elemezze ezt az újfajta üveget is. Aztán továbbhaladtak a belső rész felé. Odabent egy újabb kagylót találtak, ez viszont a padlón állt, s majdnem olyan magas volt, mint a földönkívüliek. Fehér volt az egész, felső kávéjára két, vékony, a káva alakját pontosan követő műanyagülőke illeszkedett. Egy furcsa, doboz alakú tartályt is észrevettek a falon, messze felettük. A tartályt egy rejtélyes cső kötötte össze a kagylóval, amelyben vizet láttak tükröződni. A kagyló legalján egy sötét lyuk ásítózott, amelyben szintén víz járta éjfékete táncát. A falon oldalt egy tekerceselt papírból készült anyagot is találtak.

Eközben a fiú egyre beljebb hatolt az úrhajó belsőjében. A kék fény befelé rősdődött, s a folyosón már több elágazás is nyílt. Ám ő a vezérlőt kereste. Nem kellett sokat fárastania magát, az út cirka ötven földi métert követően egy fémajtóba torkollott, amely félig nyitva állt. A fiú kíváncsian bekukkantott, aztán ismét leesett az álla. Odabent akkora mennyiségű villódzó fényt látott, hogy a szemei jójózni kezdtek. Középen egy újabb lény dolgozott, fogószervei látványos gyorsasággal zongoráztak a billentyűknek megfelelő kis kitüremkedéseken.

A fiú tátott szájjal bámult, egészen addig, amíg meg nem nyílt lábai alatt a föld (azaz a padló). Megközelítőleg másfél métert zuhant, aztán elemi erővel csapódott az alsó padlóra. Odalent hótt sötét volt, s ő, nem lévén egyéb világítóeszköze, a mobiltelefonja sápadt kijelzőfényével pásztázta körbe a helyiséget. Körös-körül mindenféle ismeretlen rendeltetésű fémeszköz lebzsel, a srác szerszámoknak vélte őket.

Szépen rendszeresen vizsgálgatni kezdte az eszközöket. Hirtelen rálépett valami gombra, s alatta félrehúzódott fal. Rémulten tapasztalta, hogy maga a vén Duna látszódik odalent. Ám a víz nem árasztotta el a hajót, s ezen a fiú olyan mélyen meglepődött, hogy elfelejtett levegőt vételezni. Úgy két perc után ébredt csak rá a keserű igazságra, hogy némileg fulladozik. Aztán, összeszedve magát, odahúzódott a vízhez. Gondolta, ha nincs üveg, akkor megérinthesi a hús nedvességet, ám csalódnia kellett, ujjain keresztül ugyanis nem egy adag H₂O molekula trilázott felfelé, hanem egy kedves csomag gerjesztett elektron.

Magyarul megcsapta az áram a csákót. A gyerek megszállott rajongója volt a Star Trek-nevű intergalaktikus ökörségnek, így hamar rájött, hogy nem valami varázslattal van dolga, hanem csak egy mezei erőtérrel, s ettől kezdve inkább csak szolidan nézegette a vizet, ujjait biztonságos távolságba helyezve az elektromos védőernyőtől.

A lények mindezek alatt zavartalanul stírolgatták a hotel mellékhelyiségét. Ami nekünk, embereknek egy megszokott placc, az az iegeneknek ezernyi új élményt jelentett. Az egyik, név szerint Racyosuki Rahamixilala Pupu (aki a bárpultot vizsgálgatta átszellemülten az imént), épp a tartályból induló cső kagyló felőli bemenetelének környékét szemrevételezte, s valami írást vett észre a kagyló tetején. Oda is hívta rögtön Ummala Tummala I Vérténoffát (a másik UFO). „Ugye te tanultál földi nyelvjáráásokat?”. Erre Vérténoffa hosszasan válaszolt, kimerítő magyarázatot adva a témát illetően: „Ja!”. Racyosuki erre megkérte társát, hogy olvassa el a feliratot. Az szitkozódva bár, de a kagyló fölé hajolt, és kibetűzte az írást: „FÖLDI”!

A másik megrökönyödve állt: „Földi? Uramtémurella, ezek az Univerzumból is tudnak dolgokat importálni? Hiszen másképp miért kéne kiírni, hogy földi – csak azért, hogy megkülönböztethessék a hazai árut az importanyagtól! Akkor lehet, hogy a Birodalommal is vannak külső, kereskedelmi kapcsolataik? Lehet, hogy már rejtett hadseregük is van! Húha! És mi idejöttünk, hogy végleg leszámoljunk velük, erre kiderül, hogy talán még fejlettebbek is nálunk! Csupán okosak, s technikájukat mélyen elrejtik. Melyik galaktikus világ városa néz ki úgy, mint ez itt? Szép folyók, hidak, egyszerű téglaházak, parkok, fák, szobrok! Való igaz, így szép az élet! Lehet, hogy nekünk is ezt kellene tennünk. A technikát számúznunk kéne a mindennapi életből, így talán boldogabbak lennénk mi is. Na most menjünk, és terjesszük mindezt a TienCurren tanács elé, benne vagysz?” A másik kimondhatatlanul szép, magasröptű válasza a maga teljességével kifejezi az UFO-lét minden gyönyörűségét: „OK!”

A két idegen elindult vissza a hajóra. Halkan tipegtek át a korzón, mélyet szagoltak a szabadság illatából, ettől a csodás szagmintától Vérténoffa jól el is tüszszentette magát. Átlépdeltek a hajókikötő hídján, s beléptek járművükbe, miután egy utolsó pillantást vetettek a szépséges Budapestre.

Egy közeli szobor tövében fekvő hajléktalan döbbenettel bámulta őket, azt hitte, álmodik, vagy az éhség űz hallucinatív tréfát vele. Nem is sejtette, hogy a Földet egy egyszerű, régi WC-kagyló mentette meg a teljes pusztulástól, amelyen az ALFÖLDI-reklámfelirat első két betűje már lekopott az évek során.

Az úrhajó mély morajlással felemelkedett, s a levegőben úszva visszaindult a határtalan csillagvég felé. A szerkezet egyik alsó erőtere mögött egy ábrándozó fiú intett örök búcsút addigi életének, s a szomorú Földanya könnyezve intett neki fehér zsebkendőjével. Hisz ez a gyerek lesz a Föld első nagykövete az Univerzumban, s ő alakítja majd édes világunk eljövendő boldog századait.